Nederlandse vertegenwoordigers
in de Economische Commissie ter
Parijse Studieconferentie.

E.C. 10.

Parijs, 10 Februari 1954.

Sinds de vaststelling van de agenda (nieuw, Doc. 15, met veranderde volgorde conform dagrapport van 8 dezer) en van het werkprogramma op 8 dezer, heeft de Economische Commissie punt 1 der agenda ("concurrence") in eerste lezing beëindigd en de eerste algemene beschouwing gehouden over punt 2 der agenda ("réalisation progressive").

1. Kort gezegd komt de behandeling van punt 1 ("concurrence") hierop neer:

a. de Duitse delegatie zal een concretisering geven der voorstellen, betreffende bepalingen omtrent de concurrentie in de sector van het bedrijfsleven;

b. het secretariaat maakt een Document de Travail over het besprokene omtrent de Overheidssector;

c. de Duitse delegatie maakt een Document de Travail betreffende het vraagstuk der deloyale concurrentie;

d. de Commissie bespreekt deze drie documenten in de tweede lezing van agendapunt 1 op 17 Februari.

Op deze wijze volgde men de twee-indeling van de laatste passages van de eerste alinea van § 14 van het Interim Rapport: "mesures ou pratiques qui fausseraient le jeu de la concurrence" (en dan onderverdeeld in een gedeelte over de private sector van het bedrijfsleven enerzijds en de publiekrechtelijke sector van de Overheidsmaatregelen anderzijds) naast de "mesures ou pratiques qui auraient un caractère déloyale" (wat dan uitsluitend de private sector van het bedrijfsleven raakt).

Wanneer wij opmerken, dat geen voor Nederland gevaarlijke voorstellen aan de orde zijn gekomen, dan moeten wij daaraan wel onmiddellijk toevoegen, dat menig punt naar andere agendapunten is verwezen, met name naar punt 6-nieuw ("coordination") b.v. eventuele monetaire zaken, eventuele punten van sociale politiek, vragen van prijsvorming, het vraagstuk der "exonérations et ristournes" (zie daarvoor Belgische Note de Travail № 9 van 15 Januari j.l.) en het moeilijke probleem van crisisverschijnselen (zowel tekorten als afzet-crisissen), terwijl men voorts zich heeft beperkt tot de eindfase der gemeenschappelijke markt en dus de gehele overgangsregeling heeft verwezen naar punt 2 ("réalisation progressive").

Bij alles hield men het K.S.G.-Verdrag voor ogen, welks artikel 4 in zijn punten a) en c) de publieke sector raakt en in zijn punten b) en d) de private sector. Nederland stelde reeds uitdrukkelijk vast, dat punt b) van artikel 4 K.S.G. voor een Verdrag over een "marché commun généralisé" (tegenstelling tot sectoren-approach) te ver gaat.

© Collectie Griffiths (Universiteit Leiden) inv.nr. None
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/G01435

Na ontvangst der genoemde Documents de Travail zal nader aan Den Haag worden gerapporteerd.

2. Bij de behandeling van agendapunt 2 ("réalisation progressive) heeft men besloten het probleem als volgt te behandelen:

I. Formule voor realisatie van punt 8 van het Interim Rapport (opheffing kwantitatieve restricties, opheffing tarieven, opzet van gemeenschappelijk systeem tegenover derde landen) wat dus overeenkomt met het accoord van blz. 25 van het Rapport van Rome. De Benelux-delegaties zeggen hier dus Douane-Unie conform art. XXIV van het GATT.

II. Precisering van het standpunt der delegaties, welke géén vaste formule van het GATT willen volgen.

III. De procedure. Nederland : 10 jaren van elk 10%.

Bij de behandeling van punt I hiervan heeft de heer Linthorst Homan nog eens het plan-Beyen toegelicht. Hij zette uiteen, waarom Nederland de handelsvrijmaking primair stelde: voortzetting van het streven van de OEES, uitbreiding en concretisering daarvan, voortbouwen op onze Benelux-ervaring, vasthaken aan het GATT. Hij voegde daaraan toe, dat Nederland eenzelfde soort voorstellen over de andere elementen (kapitaal, diensten, personen) gaarne wil bestuderen (deed zelf reeds voorstellen Drees Jr. over kapitaal) en ook graag wil beraadslagen over een zekere coördinatie van concreet aangegeven punten, mits zulks de approach via geleidelijk vrijer handelsverkeer niet frustreert, noch belemmert.

België merkte op, dat een Douane-Unie à la GATT niet ver genoeg gaat, daar het GATT de coördinatie niet regelt. Is het einddoeld niet een Economische Unie?

Duitsland vroeg of Douane-Unie verder gaat dan opheffing der tarieven?

Nederland antwoordde, dat inderdaad een gerealiseerde "marché commun" overeenkomt met een Economische Unie naar de interpretatie van het Rapport der Brusselse Studiegroep van de OEES van Maart 1948. Dit rapport werd geciteerd en de blz. 22-23 van dat rapport zullen als referentiemateriaal worden verspreid (zie bijlage). Nederland acht de Douane-Unie (zie dat rapport en zie art. XXIV van het GATT) een duidelijke eerste etappe: aanvankelijk stelde Nederland een Tariefgemeenschap voor (dit als antwoord op de zojuist gestelde Duitse vraag), doch nu een "Douane-Unie met enige coördinatie", wat als fase nog geen Economische Unie is.

./.

Frankrijk stipuleerde nog eens, dat Nederland dus vérder gaat dan art. XXIV van het GATT, nu het in principe een zekere mate van coördinatie aanvaardt. Frankrijk stelde de vraag, of het niet de voorkeur verdient zich niet te baseren op art. XXIV, doch op art. XXV van het GATT, welk artikel XXV ook door de KSG is gehanteerd. Frankrijk acht vooral de bepalingen van

5-c en 7-c van artikel XXIV tè gevaarlijk. Frankrijk wil echter niet lastig zijn, doch herhaalt, dat artikel XXV, dat stellig herzien zal worden, aantrekkelijker is dan art. XXIV. Dit alles laat uiteraard de Franse reserve in tact, dat één en ander niet in dit verdrag over de Europese Gemeenschap thuis behoort.

De discussies van de eerste dag der besprekingen over agendapunt 2 eindigden vervolgens met de Nederlandse verklaring, dat Nederland waarde hecht aan het begrip Douane-Unie van art. XXIV van het GATT, doch dat het uiteraard terwille der open discussie art. XXV niet van de discussie wil pogen uit te sluiten.

Op 10 Februari werd dit gesprek voortgezet.

Op die dag gaf eerst de heer Van Alphen een uiteenzetting over het verschil tussen de artikelen XXIV en XXV van het GATT. Blijft men binnen de punten 5 - 9 van art. XXIV, dan moeten de partnerlanden de vorming der Douane-Unie automatisch toestaan. Art. XXV daarentegen brengt ons midden in de bekende gevechten over een "waiver", waarbij de partnerlanden allerlei dingen aan de Zes Landen zullen willen opleggen, of van hen afdwingen. Wordt het GATT gewijzigd? Wel, in elk geval zal art. XXIV wel veilig blijven. Nederland blijft dus bij art. XXIV.

De Fransman acht die gevechten over een "waiver" niet zo erg als de heer Van Alphen ze voorstelt, zij nemen alleen wat tijd. En vält het Nederlandse voorstel wel onder 5 - 9 van art. XXIV? Neen, want juist Nederland deed in Rome voorstellen, welke het systeem tegenover derde landen een andere inhoud geeft dan die van punt 5-a van art. XXIV. Er is dus op grond van punt 10 van art. XXIV wel degelijk een "décision" der leden-landen van het GATT nodig.

Dit bestreed vervolgens de heer Linthorst Homan, eraan herinnerende, dat hij reeds te Rome de heer Wormser (de Franse woordvoerder) erop had gewezen, dat deze zich vergist. Punt 5-a eist, dat het gemeenschappelijke systeem tegenover derde landen niet gemiddeld protectionistischer is dan wat er tevoren was. Doch wat Nederland voorstelt is juist, dat men ónder dat gemiddelde blijft. Immers, Nederland wil een láág tarief en een liberaal systeem, want: Europa mag zich niet afsluiten van de mondiale werkverdeling, het moet zich moderniseren door open handel en Nederland met ongeveer 70% van zijn handel naar en van derde landen kan zijn bevolking niet opofferen aan een protectionisme ener Europese Gemeenschap. Daarover behelst trouwens het rapport van Rome duidelijke zinsneden. Punt 10 treedt dus niét in werking.

Duitsland merkte op, dat ieder méér wil dan een Douane-Unie. Zodra beter vaststaat, wat wij uiteindelijk willen, kunnen wij de vraag van het GATT bespreken. Duitsland kan zich daarover dus pas later uitspreken, temeer, omdat het GATT wel zal worden gewijzigd. Over het automatisme der Nederlandse voorstellen meent Duitsland, dat dit niet aantrekkelijk en zelfs niet juist is. Ten eerste kan men niet in de toekomst zien. En voorts nam

men zich een zekere "harmonie" in de progressiviteit voor en wie zal zeggen, dat men overal - ook in b.v. de zaak der "concurrence", die der coördinatie, enfin, die der algemene financiele, sociale en monetaire politiek - in 10 jaren de eindfase reeds zal hebben bereikt? Persoonlijk wil hij wel een aantal fases, een aantal etappen overwegen, b.v. voor een zekere aanloop of opdrachten in die geest aan de Organen der Gemeenschap.

De heer Linthorst Homan erkent, dat zowel het plan-Beyen als de accoorden van Rome vérder gaan, ruimer zijn, dan de Douane-Unie van het GATT. En ook dat het GATT misschien zal worden gewijzigd. Doch ten eerste is de Douane-Unie dan toch stellig een precisering van een belangrijke etappe in de handelssector en ten tweede zal men het GATT niet wijzigen, voordat de Commissie haar eindrapport moet gereed hebben. Wil men liever vlak vóór 8 Maart zich uitspreken over het GATT, best, doch dat men zich móet uitspreken is onontkoombaar. Laten dan die delegaties, die òf artikel XXIV niet willen volgen, òf het gehele GATT willen negeren, maar eens precies en concreet opgeven, wat zij dan wèl willen en hoe zij dat aan de partners in het GATT willen "verkopen". Het automatisme zal aanstonds apart worden behandeld. Wel kan reeds nu worden geantwoord, dat ten eerste "autant que possible être en harmonie" van punt 15 van het Interim Rapport slaat op de vier elementen en niét op de andere dingen, dat ten tweede niemand ooit heeft gezegd, dat het bereiken van een Douane-Unie voor de goederen in 10 jaren een eindfase is - de eindfase, zo men die in het politieke leven ooit ergens in bereikt, ligt stellig later, kost misschien een generatie, 40 of 50 jaren - en ten derde, dat Nederland juist bezwaar had tegen té strakke opvatting van dat woord "harmonie" in punt 15 en juist de goederenvrijmaking de beste stimulans vindt om iets te realiseren. En tenslotte: in vele maanden bleef - tot heden - het plan-Beyen het enige concrete Regeringsvoorstel. Zegt men nu, dat het te eng is, met name, dat het niets regelt voor de personen, de diensten en het kapitaal en geen voldoende voorstellen deed over de coördinatie, best, laat men amendementen of andere voorstellen indienen, maar tot heden is dat door geen enkele Regering noch delegatie gebeurd. Het enige concrete voorstel was het Nederlandse over het kapitaalverkeer. Wil men voor de goederen meer dan 10 jaren? Men zegge het. Wil men een andere progressiviteit dan 10 maal 10%? Men doe concrete voorstellen. Wil men meer coördinatie? Men bespreke het. Doch wanneer de Nederlanders steeds thuis moeten zeggen, dat er zich geen concrete voorstellen hebben aangediend, dan kan men toch wel billijken, dat zij dan bij hun eigen voorstel blijven.

De Duitser repliceerde, dat hij nog niet in staat is zich over het GATT uit te spreken. Hij hoopt dat echter binnenkort te kunnen doen.

Italië merkte op, dat ook zijn Regering bezwaar heeft tegen vaste formules uit andere regelingen. Immers, vóór de invoerrechten moeten alle kwantitatieve restricties verdwijnen en ook moet eerst de zaak der "invisibles" worden opgelost en moet de zaak der concurrentie worden vastgesteld.

België (van Tichelen, juist gearriveerd) meent ook, dat wij verder moeten gaan dan het GATT, maar de Belgische Regering zal wel trouw blijven aan haar eerdere uitspraak, dat men voor een zekere etappe in de goederenzaak aan art. XXIV van het GATT vastknoopt. Over de zaak van de 10 jaren meent België, dat, met alle erkenning der moeilijkheden, welke de Duitse woordvoerder beschreef, een termijn nodig is, omdat men anders vervalt in de nu zo welbekende practijk van grote woorden in verdragen en geen daden in de practijk. Als wij nú niet concreet zijn, denkt het bedrijfsleven ook ditmaal met een "archiefstuk" te maken te hebben. Het bedrijfsleven heeft recht op een garantie en een stimulans, opdat het zich binnen een vaste termijn op de wijdere makt kan instellen en daaraan kan aanpassen. En 10 jaren is volgens deskundigen (hij citeert Guy de Carmoy in "Fortune de l'Europe" - Domat, Paris, 1953) meer dan voldoende.

De voorzitter stelt voor, dat men nu pauzeert en dat men in principe de volgende lijn aan het secretariaat aangeeft voor zijn Document de Travail:

A. Realisatie van onze punten van accoord gaat verder, omvat meer, dan het GATT onder Douane-Unie beschrijft, doch minder ver dan wat de Brusselde Studiegroep onder een Economische Unie verstaat.

B. Voor de goederen-vrijmaking zijn vier mogelijkheden denkbaar:

   1. art. XXIV GATT: Douane-Unie
   2. art. XXIV GATT: "accord provisoire conclu en vue de la formation d'une union douanière";
   3. art. XXV GATT
   4. andere mogelijkheden (ofschoon de voorzitter die niet ziet). (Over een "free-trade area" (GATT XXIV) is niet meer gesproken.

C. De zaak der procedure en progressiviteit (moet nog worden besproken).

D. De zaak der verhouding tot derde landen valt verder onder agendapunt 7.

Aanvaard.

Voorts stelt de Voorzitter voor, dat men na de pauze spreekt over de Italiaanse wensen en over de Duitse verlangens.

Aanvaard - Pauze.

In de middagzitting heeft de Italiaanse delegatie haar standpunt ten aanzien van de fases van realisatie der marché commun gepreciseerd. Zij wenst, dat de grotere concurrentie, die uit de verlaging resp. afschaffing der tarieven zal voortvloeien, op een wijze wordt gevoerd, die met de beginselen van de marché commun in het eindstadium in overeenstemming is. De regeling van de concurrentie is voor Italië dus een voorwaarde voor andere maatregelen.

Duitsland heeft erop gewezen, dat het de afschaffing van kwantitatieve restricties belangrijker acht dan van tarieven; de kwantitatieve beperkingen, uitvinding van de 20e eeuw, hebben een veel directer uitwerking. Naar hun mening zal men hieraan veel aandacht moeten schenken, al wil daarmede niet zijn gezegd, dat de afschaffing van kwantitatieve restricties vóór die van de tarieven moet gaan. Voorts moet men wel bedenken, dat als men de concurrentie niet regelt, de afschaffing van kwantitatieve restricties en tarieven tot sterkere restrictieve practijk in de private sfeer zullen leiden. Er zal daarom tussen alle maatregelen een zekere parallelliteit tot stand moeten worden gebracht: niet het één voorafgaande aan het ander, maar gelijk opgaan van het één met het ander.

Besloten is op deze zaak terug te komen bij de bespreking van de concurrentie (tweede lezing) en de coördinatie.

Naar aanleiding van een vraag van Franse zijde deelt Italië mede, dat het standpunt van eerst "kwantitatieve beperkingen", dán tarieven, in de practijk voor bepaalde sectoren wel tot parallelisme kan worden gereduceerd, maar dit kan pas worden bepaald als men meer inzicht heeft in het totaal der problemen van de marché commun, incl. de verhouding tegenover derde landen

Nederland wijst erop, dat de voorziene mesures de sauvegarde toch een groot deel van de door Italië gevreesde maatregelen kunnen opvangen. Voorts wordt erop gewezen, dat uit de Nederlandse voorstellen duidelijk blijkt, dat men de automatische tariefafbraak gepaard wil laten gaan met soortgelijke maatregelen voor de kwantitatieve restricties.

Duitsland spreekt twijfel uit, of voor de kwantitatieve restricties het OEES-principe der percentages kan worden gevolgd. Hun voorkeur gaat uit naar een "liste commun" aan de hand van de analyse van het handelsverkeer tussen de zes landen en de practijk van de liberalisatie, reeds door de zes landen in de OEES bereikt.

De vraag zal in tweede lezing weer worden opgenomen. Ten aanzien van de vraag, hoever men in details moet uitwerken, geeft Prof. van Tichelen als Belgische opvatting weer, dat men aan de supranationale organen wel een zekere opdracht moet geven, die zij met hun bevoegdheden en binnen een bepaalde tijd moeten vervullen, maar dat de zes landen hun niet de politiek het beleid kunnen voorschrijven, noch de uitvoeringsregelingen op de tafel kunnen leggen.

Nederland wijst erop, dat de vraag hoever de uitwerking in het Verdrag en eventuele Protocollen moet gaan, in hoge mate afhangt van de vraag, hoe de bevoegdheden van de gemeenschapsorganen zullen worden geregeld. Dit punt zal derhalve t.z.t. met de Commission Institutionnelle moeten worden opgenomen.

Vervolgens wordt gediscussieerd over de automatische verlaging van de tarieven, die in het Protocol van het plan-Beyen is opgenomen.

Italië herhaalt zijn opvatting, dat men geen termijnen kan vastleggen. De mogelijkheid van toepassing van maatregelen tot verwezenlijking van de gemeenschappelijke markt hangt af van de mate van coördinatie, die is bereikt, de conjunctuur en de mate, waarin structurele bezwaren uit de weg zijn geruimd. In de eerste plaats heeft de executieve der Gemeenschap te beoordelen, of men ver genoeg is; avis conforme in de Raad van Ministers van 5 der 6 landen moet voldoende zijn.

Duitsland ziet twee mogelijkheden: òf een verdrag tussen de zes landen, òf overdracht van bevoegdheden aan de Gemeenschap. Men kan zich ook een vermenging van beide systemen denken. Naar het laatste gaat wel de voorkeur uit, zodat zowel door de verplichtingen van de staten als door de bevoegdheden der Gemeenschap een zekere aandrang bestaat om tot daden te komen. Het hangt van de maatregelen, die men bedoelt te verwezenlijken af, welke dosering van beide aandrijfmiddelen voor het op gang komen der Gemeenschap het meeste aanbeveling verdient. Als het om maatregelen met een meetbaar karakter gaat, is het wellicht mogelijk concreter te zijn dan ten aanzien van andere.

Nederland onderstreept nog eens, dat het naar onze mening nodig is ten aanzien van bepaalde maatregelen zeer duidelijke verplichtingen tussen de staten aan te gaan: in het bijzonder geldt dit voor de tarievenafbraak binnen een bepaalde tijd. Dat men ten aanzien van andere punten niet zo concreet kan worden, ontslaat ons niet van de noodzaak het wèl te doen, waar het mogelijk is. Op verschillende gebieden zal men wel tot de conclusie moeten komen, dat men ook bij precisering in het Verdrag nog behoefte zal hebben aan een algemeen bevoegheidsartikel, maar in het vraagstuk der tarieven is dat niet het geval.

België wenst in ieder geval een zekere mate van coördinatie niet prealabel te stellen voor het uitvoeren van maatregelen ter verwezenlijking van de gemeenschappelijke markt. Het belang van fixeren van termijnen in de sfeer van de goederen ligt erin, dat zij juist het tempo aangeven voor de andere sectoren, waarvan de verwezenlijking in harmonie moet verlopen. Of men één termijn stelt of meerdere, is een kwestie van opportuniteit. De 10 jaar 10%-formule wil men aanvaarden als ieder het doet. Dat lijkt echter niet waarschijnlijk. Men zou voelen voor b.v. 50% tarievenafbouw binnen een nader te bepalen termijn. De rest zou men aan de Gemeenschap kunnen overlaten. Of zou een procedure als het plan Pflimlin ons kunnen helpen? Wat de instituten aangaat, onderstreept België nog eens, dat België geporteerd is voor sterke bevoegdheden van de Executieve als de landen in gebreke blijven hun verplichtingen volgens het ontworpen programma na te komen.

Aan het slot van de zitting heeft de heer Wormser ten aanzien van de douane-techniek een aantal vragen opgeworpen, die morgen verder zullen worden behandeld.

Als kanttekening gelde, dat in de periode 7 - 10 Februari onze indruk der delegaties de volgende was:

<u>België</u> : Verzot op de coördinatie, doch tot vele compromissen bereid;

<u>Luxemburg</u> : Wordt steeds kleinhartiger in de zaak zijner reserves, maakt een aarzelende indruk;

<u>Duitsland</u> : Zeer geïnteresseerd, blijft ook nu los van het rapport van de "Wissenschaftliche Beirat"; vermoedelijk geneigd tot elk compromis met Frankrijk;

<u>Italië</u> : Discussieerd opbouwend, maar gevoelt het gemis aan Regeringsstandpunt;

<u>Frankrijk</u> : Ook in persoonlijke gesprekken constructiever dan vóór 29 Januari, doch nog geheel gebonden aan oude standpunt.

COMMISSION
pour la
COMMUNAUTE POLITIQUE EUROPEENNE
Secrétariat

Paris, le 9 février 1954
CCP/CE/Doc. 16

E X T R A I T

du Premier Rapport
du Groupe d'Etudes pour l'Union Douanière Européenne
(Bruxelles - Mars 1948).

"L'exemple des unions douanières déjà réalisées montre que la suppression des barrières intérieures a comporté généralement un certain nombre d'étapes successives. Il serait utile de définir ici quelles formes d'unions ces étapes ont représentées.

1. La communauté tarifaire dans laquelle les Etats membres adoptent un tarif commun des droits d'entrée et s'abstiennent, dans une mesure aussi considérable que possible, de percevoir des droits à l'importation de marchandises en provenance du territoire de tout autre Etat membre.

2. La communauté douanière, dans laquelle la communauté tarifaire visée -ci-avant est complétée par l'adoption de législation et de règlementations douanières uniformes.

3. L'union douanière au sens fiscal du terme, qui prend naissance lorsque, après l'unification du tarif des douanes et de la législation douanière, est aussi réalisée l'unification des droits d'accise et autres impôts de consommation et, si possible, celle des taxes sur la transmission des biens meubles (taxe de transmission ou impôts sur le chiffre d'affaires). A ce stade, le passage des marchandises aux frontières communes des pays intéressés ne donne plus lieu à perception de droits de douane, ni de droits d'accise ni d'autres impôts de consommation dans une mesure substantielle.

4. L'Union Douanière conforme à l'art. 42 de la Charte de l'O.I.C. Les entraves qui découlent des restrictions quantitatives (contingents et licenses) et autres règlementations restrictives et sanitaires (contrôle sanitaire de personnes, des animaux, des denrées alimentaires) ainsi que les mesures qui relèvent du souci de la moralité ou de l'ordre public, sont en principe supprimées dans les relations entre pays membres. A ce stade, les marchandises franchissent librement les frontières communes des pays membres. Toutefois, les partenaires ont le droit, si nécessaire, d'instituer ou maintenir des restrictions quantitatives conformément aux dispositions de la Section B du Chapitre IV de la Charte de l'O.I.C. et des mesures sanitaires, etc., visées dans l'article 43 de la Charte. Il va de soi que, dans ce cas-là, il reste certaines entraves au libre passage des marchandises.

"Lorsque, dans la suite du présent rapport, il est question d'une Union Douanière, il faut entendre par là une Union Douanière au sens de l'article 42, encore qu'il puisse s'agir, si mention en est faite expressément, d'une des formes d'association moins complètes, lesquelles peuvent constituer une étape vers la constitution d'une Union Douanière. Une Union Douanière pourrait encore, mais ne devrait pas nécessairement aboutir à une autre forme d'association".

5. L'Union économique, stade au cours duquel les pays intéressés ne pourront pas instituer des restrictions quantitatives et mettront en harmonie leur politique en matière économique, commerciale, financière, industrielle, agricole, portuaire, etc.....

COMMISSION
pour la
COMMUNAUTE POLITIQUE EUROPEENNE
Secrétariat

Paris, le 8 février 1954.
CCP/CE/Doc. 15

COMITE ECONOMIQUE

ORDRE DU JOUR ET METHODE DE TRAVAIL
pour la période du 8 au 20 février 1954

Pour se conformer aux décisions du Comité de Direction, le Comité s'efforcera:

a. d'une part, d'analyser dans tous leurs aspects essentiels les quelques grands problèmes fondamentaux qui sont à la base de la conception génerale du marché commun et de sa réalisation, et

b. d'autre part, de préciser pour chacun de ces problèmes les positions des diverses délégations,

et procèdera à l'examen des points mentionnés par M. Hallstein au cours de la réunion du Comité de Direction, à savoir:

a. éléments constitutifs du marché commun;
b. problèmes relatifs à la concurrence;
c. progressivité;
d. coordination des politiques économiques;
e. relations avec les pays tiers;
f. mesures de sauvegarde.

En conséquence, le Comité adopte l'ordre du jour suivant:

I. En partant des positions prises dans les §§ 8 et 9 du Rapport Intérimaire, on discutera et précisera les problèmes relatifs à la concurrence, mentionnés sous b) des suggestions de M. Hallstein (documentation : § 14 du Rapport Intérimaire; art. 82, alinéa 1 du Projet de l'Assemblée ad hoc; la note de travail belge CCP/CE/Doc. 9);

2. On précisera les positions sur le problème de la réalisation progressive, mentionné sous c) des suggestions de M. Hallstein (documentation : § 16 du Rapport Intérimaire; art. C) et Protocole du plan Beyen, document Luxembourg, le 20 août 1953 CM/S(53)192; art. XXIV du G.A.T.T.);

3. On précisera le problème de la circulation des personnes en s'inspirant également, pour autant qu'elles soient applicables, des suggestions de M. Hallstein (documentation : §§ 12 - 13 et 19 du Rapport Intérimaire; art. 82 et 83 du Projet de l'Assemblée ad hoc);

4. On précisera le problème de la circulation des capitaux en s'inspirant également, pour autant qu'elles soient applicables, des suggestions de M. Hallstein (documentation : §§ 10 et 17 du Rapport Intérimaire);

5. On précisera le problème de la circulation des services en s'inspirant également, pour autant qu'elles soient applicables, des suggestions de M. Hallstein (documentation : §§ II et 18 du Rapport Intérimaire);

6. On précisera le champ d'application et les modalités de la coordination, mentionné sous d) des suggestions de M. Hallstein (documentation : §§ 21 à 23 du Rapport Intérimaire; art. 82; alinéa 2 du Projet de l'Assemblée ad hoc; questionnaire belge CCP/CE/Doc. 4 rev.);

7. On précisera le problème des relations avec les pays non-membres, mentionné sous e) des suggestions de M. Hallstein (documentation : § 30 du Rapport Intérimaire; art. 2 du Projet de l'Assemblée ad hoc; le plan Beyen, document Luxembourg, le 20 août 1953 CM/S(53)192; art. XXIV du G.A.T.T.);

8. On précisera le système de sauvegarde, mentionné sous f) des suggestions de M. Hallstein (documentation : §§ 25 à 29 du Rapport Intérimaire; art. 2, 84 et 86 du Projet de l'Assemblée ad hoc; art. E.F.G. du plan Beyen, document Luxembourg, le 20 août 1953 CM/S(53)192);

9. En suivant la suggestion de M. de Staerke, faite au cours de la séance du Comité de Direction, on examinera et précisera les exemptions au marché commun à la lumière des résultats de la discussion sur les points précédents (documentation : §§ 9 et 13 du Rapport Intérimaire);

10. On précisera les formules générales du Rapport Intérimaire (documentation : §§ 5, 7 et 15 du Rapport Intérimaire).